

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

SALT LAKE TEMPEL.

de Sidste-
Sellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7.

Den 1ste April 1902.

51de Aargang.

En ny Afdeling af Evangeliet.

Tale, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City Søndagen den 25. November 1901 af Ældste Chas. W. Penrose.

(Fortsat fra Side 70.)

Vi læse videre, at Folket paa mange Steder modtog deres Vidnesbyrd; de omvendte sig fra deres Synder; de troede, at Jesus af Nazareth, som Jøderne forsfæstede, i Virkeligheden var Messias, den Guds Søn, og de bleve derpaa døbt i Jesu Kristi Navn. — Hvorfor? Til Syndernes Forladelse. Ikke som et udbvendigt og synligt Tegn paa indvendig og aandelig Naade, hvad der læres i vore Dage, men til Syndernes Forladelse. Det var en meget simpel, men skøn Ordinance, som Apostlene udførte paa disse Folk. Johannes den Døber forrettede den paa Jesus Kristus selv. Jesus befalede andre at døbe; han udsendte sine Apostle og sagde til dem: „Gaar ud og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands, og lærer dem at holde alt det, jeg har befalet eder.“ Læg Mærke til dette; thi det var deres Mission. Det var ikke for at gaa ud og prædike deres egne Ideer og Meninger om verdslige Anliggender, Nationernes Affærer, politiske Omraader, Spørgsmaal, som interesserede den Tid, hvori de levede, Videnskabs og Kunsts Udvikling og andet lignende. Nej; det hed: „Gaar derfor ud, og lærer alle Nationer.“ Lærer dem hvad? „At holde alt det, jeg har befalet eder.“ De gik ikke ud for at fremhæve deres egne Meninger; de gik ud med et Budskab; de gik som Fredens

Fyrstes og Herlighedens Herres Befuldmægtigede, og de lærte alle Nationer, som vilde lytte til dem. Naar som helst Folket modtog deres Ord, døbte de dem i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn. Hvorledes døbte de dem? Udgød de lidt Vand paa deres Hoveder? Stænkede de lidt Vand i deres Børns Ansigter? Nej, visjelig ikke; de døbte dem paa den samme Maade, hvorpaa Jesus var bleven døbt, hvilket vi finde i Matth. 3. saaledes: „Da kom Jesus fra Galilæa til Johannes at døbes af ham. Men Johannes forment ham det og sagde: Jeg har behov at døbes af dig, og du kommer til mig! Men Jesus svarede og sagde til ham: Tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme alt, hvad Ret er. Da tilstedte han ham. Og der Jesus var døbt, steg han straks op af Vandet, og se, Himlene aabnedes ham, og han saa Guds Aand fare ned som en Due og komme over ham. Og se, der kom en Røst fra Himlene, som sagde: Denne er min Søn den Elskelige, i hvilken jeg haver Velbehag.“ (13.—17.)

Mine kære, kristne Venner! Erindrer, at Kristus „esterlod os et Eksempel, at vi skulde følge hans Fodspor“. Hans Apostle døbte paa samme Maade. Vi kunne læse dette i Apostlenes Gerninger, 8. Kapitel, hvor Philippus døbte Kammerfvenden: „Men som de droge frem ad Bejen, kom de til noget Vand, og Gildingen sagde: Se, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt? Men Philippus sagde: Dersom du tror af ganske Hjerte, kan det ste. Men han svarede og sagde: Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn. Og han bød Vognen holde, og de nedstege begge i Vandet, baade Philippus og Gildingen; og han døbte ham. Men der de opstege af Vandet, bortrykkede Herrens Aand Philippus.“ (Ap. G. 8, 36.—39.) Dette er, hvad Apostelen mener i Brevet til Romerne, naar han siger: „Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at ligesom Kristus blev oprejst fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet.“ (Rom. 6, 4.) De bleve begravne med ham i Daaben. Bestænkelse har ingen Lighed med en Begravelse; ej heller har Overøvelse; det er ingen Begravelse at gøre Korsets Tegn med Vand paa Panden; men naar den ombendte Troende bliver neddyppet i Vandet som Kristus og Kammerfvenden, saa er han begravet i den vaade Grav; han er da (figurligt talt) død for Verden og opstaar af Vandet i Lighed med Kristi Opstandelse; han bliver saaledes en ny Skabning i Kristus Jesus, gensødt eller, efter Kristi Ord, „født af Vandet“. Jesus sagde til Nikodemus: „Sandelig, sandelig siger jeg dig, uden nogen bliver født paa ny, kan han ikke indgaa i Guds Rige.“ (Joh. 3, 4.)

Daaben er saaledes et Antagelses-Tegn; den er en Gensødelses-Regel; den er Maaden, hvorpaa Medlemmer indlemmes i Kristi Kirke, Medlemmer, som før vare fremmede, men som ved den nye Fødsel ere bleve Borgere i Guds Rige. Den er lignelsesvis Tegnet paa Gensødelse og

Antagelse i Kristi Familie-Krets og Tegnet paa deres Borgerskab. Apostlene udførte den efter Herrens Befaling, og de Omvendte bleve fødte af Vandet, døbte i Herrens Navn og oprejste til et nyt Liv.

Hvad fulgte da efter Daaben? Vi læse, at da Folkene vare døbte paa denne Maade, lagde Apostlene deres Hænder paa dem, og de modtog den Hellig-Aand — den samme Aand, der var i Apostlene, Aanden, hvorved Profeterne skrev og talte. De modtog Trøsteren, som ledte dem ind i al Sandhed, hvilket er et altid tilstedeværende og vedblivende Vidne, Jesu Vidnesbyrd, Profetiens Gave. Saaledes var Kristendommen i tidlige Tider. Dette er Læren, som Apostlene prædikede og forvaltede. Det nye Testamente er fuld af den. Alle Apostlenes Breve omtale den. Apostlenes Gerninger beskrive den. Der eksisterede ingen anden Daabsmaade; det er, hvad Paulus beretter til Korintierne og Efeserne: „Vi ere jo alle døbte i een Aand til at være eet Legeme, hvad heller vi ere Jøder eller Grækere, eller Trælle eller Fri; og vi have alle druffet af Kalken til at være den samme Aand.“ (1. Kor. 12, 13.) „Eet Legeme og een Aand, ligesom J og ere kaldte til eet Haab i eders Kald; een Herre, een Tro, een Daab.“ (Ef. 4, 4.—5.) Folk, som modtog dette Ord, indgik alle i den samme Pagt; de bleve døbte med den samme Daab; de modtog alle den samme Aand, og derfor vare de forenede. Vi finde, at naar de kom sammen i deres offentlige Møder, havde een Tungemaal-Gaven, een en Profeti; en anden fortalte en Drøm, som var givet ved guddommelig Kraft, en anden et Syn; nogle kunde bedømme Aander, andre besad Helbredelsens Gave; somme havde een Gave og andre en anden, men, som han siger, det skete alt ved den samme Aand, og Legemet var saaledes tæt sammenføjet. Apostelen Paulus ligner den daværende Kirke ved det menneskelige Legeme. Der findes intet saa skønt som Mennekestets guddommelige Form i sin Fuldkommenhed, og Apostelen ligner Kirken ved den; Kristus er Hovedet, og Resten er Legemets Lemmer. Han siger: „Men J ere Kristi Legeme og Lemmer enhver især. Gud har sat i Menigheden først Apostle, for det andet Profeter, for det tredje Lærere, dernæst dem, som gøre kraftige Gerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale forskellige Tungemaal.“ (1. Kor. 12, 27.—28.) Derpaa viser han, at Legemet ikke kunde undvære nogen af dets Dele, og at endog saa den mindste Del og det, som ikke anses for tækkeligt, var lige saa nødvendigt som andre Dele. „Diet kan ikke sige til Haanden, jeg har dig ikke behov, eller atter Hovedet til Fødderne, jeg har eder ikke behov.“ De vare alle nødvendige, og naar de alle vare paa deres Plads, saa var Kirken fuldkommen, hvad Organisationen angaar. Skønt de deri indbefattede Individier vare ufuldkomne, var det dog et fuldkomment Legeme, fordi det kom fra et fuldkomment Væsen. Saadan en Kirke havde de i Apostlenes Dage. J kunne gennem hele det nye

Testamente læse om, at Apostlene besad Magt fra Gud og forestod Kirken samt gav den Herrens Ord; de læste ikke derom i nogen gammel Bog, hvor god den end maatte være, men gav dem Herrens daværende og tidssvarende Ord, og den Hellig-Aand i Folkenes Hjerter har Vidnesbyrd om Sandheden af det, som Apostlene prædikede. De vare alle forenede ved een Aand; de vare alle døbte ind i eet Legeme. Det gjorde intet til Sagen, hvor mange af Kirken der end maatte være iblandt de forskellige Nationer. Der var kun een Kirke — Kristi Kirke. Kristus var med den, og hans Aand var i den, og det var en levende Kirke. Derfor var det hele forenet, lig et Legeme, naar Aanden, som er i det, opliver og levendegør det hele System. Saaledes var Tilstanden i denne Kirke.

Men hvorledes er det i Dag? Lad os betragte, hvad der er bekendt som den kristne Verden. Ere de Folk, som kaldes kristne i Dag, alle døbte ved een Aand i eet Legeme? Have de een Herre, een Tro, een Daab og eet Haab i deres Kalb? Hvor ere deres Apostle og Profeter? Hvor ere deres inspirerede Mænd? Hvor er den guddommelige Aand, som sammenbandt og forenede Menneskenes Sjæle til eet i den tidlige kristne Kirke? Jeg ønsker ikke at sige noget imod nogle af vore Brødre og Søstre, som kalde sig kristne, eller imod dem, som kaldes Hedninger. De ere alle vore Brødre og Søstre, og mange af dem prøve paa at gøre det bedste, de kunne. Nogle ere Kristendommens Prædikanter, som, endog saa i Hedenslabet, gøre det bedste, de formaa, med det Lys, de have. Gud er deres Fader; han kender deres Hjerter og ved, hvad de ønske, og hvad de prøve paa at gøre. Alle disse Nationer og Riger, Stammer og Tungemaal ere hans Børn, og han har beredt en Plan angaaende dem. Men hvor findes en kristelig Kirke i Dag saaledes, som den eksisterede i Apostlernes Dage? Betragt Delingen, Tvisten, Striden, ja, endog saa Blods-Udgydelsen der har været og er iblandt Kristendommens forskellige Afdelinger. Se de forskellige Ideer, Meninger og Ordinancer og Manglen paa de Gaver, som den oprindelige Kirke nød. Læg Mærke til Fraværelsen af den guddommelige, aabenbarende Aand, der leder ind i al Sandhed og forener Menneskenes Hjerter. Hvorfor ruste kristne Nationer sig imod hverandre og kriges baade paa Land og Hav for at skade hverandre? Deres Artilleri udspyr Odelæggelse og hortsejer deres Brødre og Søstre fra Jordens Overflade — kristelige Brødre og Søstre, om de behage! Verden er i en meget daarlig Tilstand; tal om at leve ved Skindet af Evangeliet, hvor vi have saa stort et Lys, at vi behøve ikke mere fra Herren; jeg synes, det er en meget urimelig Paastand. Det synes maaske ikke saaledes for eder, men dette er mit Syn paa Sagen. Jeg bruger den Frihed, som dette store Land tilstaar mig, til at fortælle om nogle Ting, som jeg forstaar dem, og jeg tror, at Flertallet af de Forsamlede ere enige med

mig, fordi disse Ting ere overensstemmende med sund Fornuft og ikke behøve nogen Argumenters Støtte.

Jeg tror, at i denne Tidsalder, da der er saa megen Fremgang paa alle andre Omraader, burde vi have lidt mere Fremskridt i Religionen. Vi burde kende noget om vor Fader, fra hvilken vi kom; noget om vor Herre Jesus Kristus, hvem vi anse som vor Frelser; noget om vort Slægtskabs-Forhold til dem og til hverandre; vi burde vide noget om det Forbigangne, førend vore Aander indgik i disse kødelige Tabernakler, og tillige om Fremtiden, hvortil vi alle haste; noget om Stedet, vi maa gaa til, naar vi forlade Legemet, og Stillingerne, vi skulle indtage i de tilkommende Verdeners Tidsaldre og Eviigheder. Hvor megen Fremgang gøres der angaaende Opnaaelse af Kundskab om disse Ting? Sempelthen slet ingen; og ingen kan opnaas, fordi Nutidens Lærere fæste deres Tro til deres egne Ideer om en død Bog. De have ellers intet og søge ikke efter andet. De kunne ikke enes med hverandre angaaende Indholdet af denne Bog; de forstaa den ikke, og de søge ikke efter den Aand, som Bogens Profeter vare i Besiddelse af. Sandt nok, de tale om en Hellig-Aand, men naar vi undersøge, finde vi, at de tro ikke paa en saadan i vore Dage; thi denne er Aabenbarelsens Aand. Den er Ledet, hvorved Faderen og Sønnen aabenbare Ting til Menneskene. Dette er Kristi Forjættelse: „Men naar han, den Sandheds Aand, kommer, skal han vejlede eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde.“ (Joh. 16, 13.)

Dette er, hvad den Hellig-Aand udfører, og den er lige saa usforanderlig som Faderen og Sønnen. Dette guddommelige Lys bibringer guddommelig Magt. Den oplyser Menneskenes Sjæle. Den hæver Menneskene op imod deres Skaber, saa at de kunne nyde Samfund med Faderen, lære om hans Vilje og faa Kraft til at vandre paa hans Vej. Det er den Aand, som Frelseren lovede. Men hvor findes den i Dag? Paulus omtaler den saaledes: „Men Aandens Aabenbarelse gives enhver til det, som er nyttigt. Thi een gives Visdoms Tale formedelst Aanden; en anden Kundskabs Tale ved den samme Aand; en anden Tro ved den samme Aand; en anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en anden Kraft til Undergerninger; en anden profetisk Gave; en anden at bedømme Aander; en anden adskillige Tunge-maal; en anden at udlægge Tunge-maal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til enhver i Besynderlighed, efter som han vil.“ Disse Gaver findes ikke iblandt Menneskenes Børn i Dag, og Folket tror ikke paa dem. Hvis Noget, ved Tro, modtager nogle af disse Betsignelser, ville Folk, som bekende sig at være Kristne, gøre dem latterlige. Her findes Folk, som have modtaget nogle af disse Sandheder, angaaende Helbredelsens Gave f. Eks., og de blive latterlig-

gjorte paa alle mulige Maader, fordi de tro paa denne Gave. Dog er dette en nødvendig Fremtoning af den kristelige Religion. Jesus Kristus forjættede den til dem, som tro. Læs i Markus, sidste Kapitel, og I ville finde, at da Jesus gav sine Apostle Befaling angaaende Ordets Forkyndelse, sagde han til dem: „Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt. Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive Djæble; de skulle tale med ny Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes.“ Dette er Jesu Kristi Løfte til de Troende. Tro I ikke dette, saa tro I heller ikke paa Kristus. Det var den almindelige Skik i den første kristne Kirke, at naar nogle vare syge, bleve de helbredede ved Tro. De bleve selvfølgelig ikke altid helbredede. Apostelen Paulus maatte ved en Lejlighed forlade Timoteus og skrev til ham, at han skulde bruge lidt Vin for sin Maves Skyld og for sine tilfældige Svagheder. (Folk tage dette til Indtægt, hvor de ikke have nogen Ret dertil.) Paulus fortæller ogsaa, at han efterlod Trophimus syg i Miletus. Men det var et almindeligt Princip i Kirken, at hvis nogen var syg, sendtes der Bud efter Ældsterne. Læs omhyggeligt Jakobi 5. Kapitel; han skriver: „Lider nogen iblandt eder ondt, han bede; er nogen vel tilmode, han syng. Er nogen iblandt eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn. Og Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal oprejse ham, og har han gjort Synder, skulle de forlades ham.“ (Jak. 5, 12.—14.) Ja, det er Troens Bøn. Af Troens Princip afhænger den hele kristelige Religion. Hvad sagde Jesus: „Om I have Tro som et Sennopskorn, kunde I sige til dette Bjerg, flyt dig herfra og derhen; og det skulde flyttes; og intet skulde være umuligt for eder.“ Naar han helbredede den Syge, bød han ham ikke sige det til nogen; men han sagde: „Gaa bort i Fred, din Tro har frelst dig.“ Da Kvinden blev helbredet ved at berøre hans Klædebon, og han følte en Kraft forlade sig, sagde han, „der var nogen, som berørte mig.“ De bragte Kvinden skælvende for ham, og han sagde til hende: „Datter! vær frimodig, din Tro har frelst dig.“ Troen er et Magts-Princip. Den tilhører den kristelige Religion; den er en nødvendig Del deraf. Der findes Ting, som ville forgaa i Tidens Løb, naar det fuldkomne kommer; men Tro, Haab og Kærlighed blive aldrig affældige. Tro er ikke alene det, der bevæger os til at anse Jesus som vor Frelser; men den er den Kraft, hvorved Profeterne i gamle Dage udførte de kraftige Gerninger, som vi læse om — hvorved de Syge bleve helbredede, de Halte gik, de Blindes Øjne bleve aabnede, de Døve modtog Hørelse, og de Stummes Tunger bleve løsne. Vi læse om

disse Ting, og vi kalde dem Mirakler. Hvis nogen paaftaar, at noget af den Slags kan foregaa nu, saa ville de religiøse Præster, der sige sig at være Kristi Lærere og sendte af ham, sige: „Bort med ham; han er ikke værdig til at leve.“ Brødre, Søstre og Venner, lad os betragte disse Ting i deres sande Lys. Lad ikke vore Sind blive formørkede af Traditioner eller ved de gamle Ideer, der ere indprentede i os fra vor Barndom, at vi levede paa en Tid, da Herren ikke aabenbarede sig, som han gjorde i gamle Dage, og da de, som lærte os, fortalte, at han ikke vilde gøre det mere. Lad os erkende Nødvendigheden af Aabenbaring fra det Høje.

(Fortsættes.)

De to Verden.

Dr. Lyman Abbott har for nylig udgivet nogle udmærkede Tanker i The Outlook, hvis Hensigt er at kaste Lys over den usete Verden. Han siger, det er en Fordringsætning af alle hans Tanker, at der er to Verden — en ydre og en indre, en materiel og en aandelig, en Verden, der regeres ved en ubøielig Lov, og en anden, der har selvregerende Frihed, en Verden, der skelnes ved Djet, Dret og Følelsen, og en anden, der kun kan skelnes ved Bevidstheden. „Hvis,“ vedbliver han, „Filosofen forsikrer mig, at disse to ere eet, vil jeg ikke modsig ham; thi det er maaske sandt; ja, det er muligt, at noget saadant er Tilfældet; men i alle mine Tanker tænker jeg paa dem som to Verden, samvirkende, men modsatte.“ Derpaa vedbliver han:

„Jeg tænker mig Uande-Verdenen som stedse aabenbarende sig igennem den materielle Verden — en vedvarende, men usynlig Nærværelse, tilfløret, men dog aabenbarende sig i alle Fænomener, en Elsker af Skønhed i alle dens Former, en intellektuel Duelighed i alle mekaniske Opfindelser, en sand aandelig Bevidsthed i alle tilsyneladende ubevidste Natur-Virkninger, en altid tilstedeværende og evig Energi, hvorfra alle Ting udgaa — en Virksomhed, hvis Tanker findes i alle Naturens Sindrigheder, hvis Hensigt findes i alle Livs-Udviklinger. Jeg faar et Begreb om ham, den altid erkendte Kunstner, i alle gensidige Natur-Kræfter, Historiens og Livets Alfader. Jeg har et Begreb om, at han sendte mig bort fra sig, maaske ligesom en Gnist, som Hammeren frembringer fra det hede Jern, for at være, lig ham, en Elsker og Skaber af Skønhed, en Elsker af — og en, der taler — Sandhed, en Elsker af og en Udøver af Retfærdighed, og dog, lig ham, fri til at vælge det stygge, det falske eller det uretfærdige, og paa Grund af, at jeg er saaledes fri, er jeg stiftet til at være i hans Selskab, i Stand til at være eet med ham eller at adskille mig fra ham, i Stand til at tænke hans

Tanter og deltage i hans Hensigter, eller jeg kan være ligegyldig og modstaa ham; jeg er i Stand til at være hans Ven og derfor ogsaa i Stand til at være hans Fjende."

Dr. Abbott beskriver endvidere de Udviklings-Trin, et Individ gennemgaar i det jordiske Legeme, og hvad de fysiske Organer udrette i denne Udvikling. Derefter omtaler han Døden og Opstandelsen som følger:

"Jeg tror, at Livet gaar fremad uafbrudt ved det, vi kalde Døden; at Jesu Kristi Opstandelse ikke var nogen overordentlig Tildragelse, men kun et overordentligt Bevis paa en regelmæssig Begivenhed; at han var de Hensjovedes første Frugt; at alle skulle opstaa fra de Døde, ligesom han opstod, og leve, som han lever; jeg tror, at „at dø“ er at gaa bort og være hos Kristus, hvilket er meget bedre, at enhver Død er en Opstandelse, og at Gud giver enhver Aand sit Legeme, efter som han vil. Jeg tror, at Døden er en glad Opvågning fra den urolige Søvn, som vi kalde Liv, en Frigørelse fra Verden, der, selv om den er skøn, alligevel er et Landflygtigheds Land; at det er en regelmæssig Fremadskriden fra denne forberedende Afdeling til en højere Rang i det hellige Herskabs Værdom og Erfaringer."

(Deseret News.)

Den 1ste April 1902.

Sabbat-Spørgsmaalet.

Spørgsmaalet om, hvilken Dag i Ugen der er den rette Hviledag, synes at forurolige nogle af Kirkens Medlemmer, som ere komne i Berøring med Folk, der hylde Læren om den syvende Dag. At nogle Sekter kunne finde Banstuelighed ved, at imødegaa nogle af Indvendingerne, der gøres imod det ny Testaments Sabbat, kan ikke undre os. Men de Sidste-Dages Hellige have en fast Grund at staa paa angaaende saavel dette ligefremme Spørgsmaal som andre af Bigtighed. De behøve ikke at lide Skibbrud paa Troen i Skrift-Fordrejninger af den Slags.

Den 7. August 1831 bleve de Hellige i en Aabenbaring, givet ved Profeten Josef, underrettede om, at „denne er Dagen, som er dem beskiftet til at hvile fra deres Arbejde og tillegne den Allerhøjeste deres Andagt“. Denne Aabenbaring blev givet paa en Søndag, hvorom vi kunne forviise os ved Henviisning til Almanaken for Aaret 1831. Dette Faktum har den største Betydning med Hensyn til Aabenbaringens Sprog: „Men kom i Hu, at paa denne Herrens Dag skal du ofre dine Gaver og dine Sakramenter til den Allerhøjeste og bekende dine Synder for

dine Brødre og for Herren." Dette lader os ikke i nogen Tvivl om, hvilken Dag den Allershøjeste har bestemt til en Hvile- og Andagts-Dag i denne Uddeling. „Denne Herrens Dag“ kan ikke betyde nogen anden Dag end den, paa hvilken Aabenbaringen blev givet. Og dette var Ugens første Dag. Foregivne private Aabenbaringer i modsat Retning kunne forkastes som falske. Hvis Herren nogen Sunde skulde anse det for godt at aabenbare noget videre angaaende dette Spørgsmaal, vilde han gøre det gennem saadanne, som han har kaldet, og ikke ved „private Fortolkninger eller menneffelig Vilje“. Men indtil dette sker, indeholder den ovenomtalte Aabenbaring Herrens Ord til de Hellige, og det forebygger al Trætte.

Hvis vi undersøge det nye Testamente for at faa Lys angaaende dette Emne, finde vi, at Herren opstod paa Ugens første Dag, lige som Pinesfestens Udgydelse af den Hellig-Aand fandt Sted paa den Dag. Fra disse Kendsgerninger opnaa vi den uundgaaelige Slutning, at den store Nazaraers første Efterfølgere skulde betragte den Dag med speciel Ærbødighed og helligholde den med tilsvarende Andagts-Udøvelser. Det er sikkert, at de Kristne meget tidligt holdt regelmæssige Møder paa den Dag. (Ap. G. 20, 7; 1. Kor. 16, 2.) Det er ogsaa vist, at den Dag blev kaldet „Herrens Dag“. (Mat. 1, 10.)

Vi finde ingen Beretning om, hvilke særskilte Lærdomme Apostlene gave angaaende Hviledagen, men det vilde være ufornuftigt at tænke, at de Kristne samledes paa den Dag til speciel Opbyggelse og deltog af Madveren uden deres guddommeligt inspirerede Læreres Sanktion. Sandheden er, at en ny Dag til en saadan Udøvelse var en ubetinget Nødvendighed. Den gamle Sabbats Jagttagelse har intet at gøre med det ny kristelige Liv. Det væsentlige ved at have en kristelig Hviledag kunde ikke opfyldes i den hebraiske Sabbats Overholdelse. Begge kunde holdes, men ikke paa samme Dag. Deres Betydning var saa forskellig; den ene var et Tegn paa en Pagt, som Gud sluttede med en Nation, den anden en Erindring om Sejren, hvorved Frelse blev gjort mulig for alle Nationer; den gjaldt baade levende og døde.

De første kristne Kirker synes at have haft en fuld Forstaaelse af dette Punkt; thi hvor som helst Ebræerne udgjorde Flertallet, bleve baade Sabbaten og Herrens Dag helligholdte. Men det kunde af letfattelige Grunde ikke blive vedvarende. Derfor, da det blev anset for nødvendigt at vælge imellem de to, fik Herrens Dag Fortrinet. Keiser Konstantin bestræbte sig ved lovlige Midler paa at gøre Herrens Dag til en Hviledag. Unødvendigt Arbejde blev forbudt saavel som offentlige Forestillinger i Teatrene. Der kan ikke tænkes noget stærkere Bevis paa den Almensfattelighed, som den kristelige Sabbat havde opnaaet paa den Tid.

Der findes endnu meget at lære angaaende den gamle hebraiske

Sabbat, førend vi klarligen kunne forstaa dens Indstiftelse. Den var forskjellig fra Egypternes Hviledag, der synes at være holdt hver tiende Dag i Stedet for hver syvende. Der var Dødsstraf for at udføre noget Arbejde paa den Dag. Om den nu indtraf paa hver Uges syvende Dag er ubist. I de senere Aar er der fremsført den Teori, at den var en bevægelig Helligdag, og der kan siges meget til Gunst for denne Anskuelse. I Følge 3. Mosebogs 23. Kapitel er den femtende Dag af Aarets første Maaaned altid en Sabbats-Dag. Den hele Uge, som begynder paa den Dag, er en Sabbats-Uge med specielle Forsamlinger paa den første og syvende Dag. Der blev givet Befaling til at tælle syv fulde Sabbater fra Sabbat, Ugens første Dag, og at helligholde den halvtredstydende Dag som en speciel Sabbat. Dette gav Hebræerne to Sabbater efter hinanden paa den Tid af Aaret, og hvis dette er sikkert, vilde Sabbaten i syv Aar falde i Rækkefølge paa hver af Ugens Dage. Der er en lignende Bestemmelse angaaende Sabbats-Aaret. Hvert syvende Aar var et Sabbats-Aar. Men hvert halvtredstydende Aar var et Jubilæums-Aar, og selvfølgelig indtraf det 49de og det 50de Sabbats-Aar efter hinanden. Hvis videre Undersøgelse skulde bevise, at denne Teori er rigtig, vilde Striden om, at Lørdagen er en fastsat Sabbat i Følge det hebraiske Mønster, være aldeles uden for sund Fornuft.

Men vi ville lade det staa ved sit Værd. Det er sikkert, at Apostelen Paulus klarligen lærte, at Loven angaaende Sabbaten efter denne Indstiftelses gamle Betydning ikke var bindende for Disciplene. (Rom. 14,5.) Og Kristne burde antage hans Være, selv om de forkaste de Aabenbaringer, som Gud har givet sit Folk til Vejledning for dem i denne Tidsalder.

(Deseret News.)

Ankomst. Den 21. Marts ankom følgende Uldster fra Zion, alle i bedste Velgaaende: Arthur W. Morrison fra Richfield, Utah; Joseph S. Olsen, College, Utah, og Brigham Nelson, Perry, Utah. Vi byde disse Brødre et hjerteligt Velkommen.

Beskikkelser. Ovennævnte Uldster bestikkes til at virke i de respektive Konferencer som følger: I Aarhus Joseph S. Olsen og Brigham Nelson samt i Stockholm Arthur W. Morrison.

Afløsning. Efter et trofast udført Arbejde i Missionens Tjeneste ere følgende Uldster hæderligen afløste fra deres Virksomhed med Tilladelse til at rejse til deres kære i Zion: Oluf Johnsen fra København, Christian N. Christensen fra Aalborgs, Hans C. Hansen fra Aarhus og Albert Swenson fra Stockholms Konference.

Israeliternes Udgang af Egypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.

(Genoptaget fra „Scandinaviens Stjerne“, ottende Aargang.)

(Fortsat fra Side 95.)

Men de vare nu langt fra den hellige Flod, som de havde Magt til at besmitte; de stode nu midt i det prægtige Tempel, som for dem maatte være et Fængsel; de vare omringede af Sphd og Økser, hvorfra der ikke kunde være Tanke om Undvigelse. Farao, som i sit Indre jubede ved Overbevisningen om, at hans Fjender nu dumdriftigt havde kastet sig i hans Bold, aabenbarede ved Udtrykket i sit Ansigt al den hovmodige Hævnerrighed, der var indgroet i hans Natur. „J forlange Frihed for eders Medslaver,“ sagde han, „udbed den først for eder selv!“ De hebraiske Ansøgere stode tause og ubevægelige. „Vel, Frihed skulle J saa. Førend denne Fod flytter sig fra den Plet, hvorpaa jeg nu sætter den, skulle J begge være fri; fri som Flammerne paa Alteret hist; fri som Asken af de brødefulde, der adspredes i Luften; fri som Vindstødene, der henvejre den — et Advarsels-Tegn for alle Forrædere og Oprørere evindeligen!“

Medens han talte, styrtede to Hobe af Præster frem, den ene for at forøge Ilden paa Højalteret, den anden for at gribe Forbryderne og kaste dem i Luerne. Jeg gyste ved den skrækelige Dom og kastede min Kappe over Hovedet for at undgaa Synet af deres Dødskamp. Der var et Øjeblik Dødsstilhed. Jeg løstede min Kappe — alt var Mørke, den blussende Ild paa Alteret var hendøet til en svag Lue; men ved den uddøende Lysning kunde jeg se de to Hebræere, der stode ligesom Dødens Skygger med deres blege og alvorlige Ansigter vendte mod Kongen, paa hvem de fæstede deres gennemborende Blikke. Til sidst saa jeg den skæne-
svangre Stav opløstes og bevæges over Alteret. Himmel! hvilket grueligt Syn paafulgte! Fra Gløderne paa Alteret saa jeg en Ildsjøle pludselig hæve sig som ud af en Vulkan's Indre. Brede Strømme af flammende Ild, der blændede Øjet, stød op lige til Tempels Taghvelvinger og viste enhver truende Figur, ethvert skrækindjagende Billede, ethvert mystisk Tankesprog, som var anbragt paa hine kæmpemæssige Mures uendelige Forsiringer, saa tydeligt, som om Middagssolens Straaler havde be-
lyst dem, og endda forøgedes Flammen fra Alteret, indtil alt stod i lyse Luer. Fontæner og Vandfald af Flammer af enhver prægtig Farve, fra svovlbleat til blodrødt slyngeedes, væltedes og hvirvlede rundt om Bæggene, omslettede enhver Søjle og snoede sig ligesom Myriader af uhyre Slanger langs enhver Linje og Cirkel af den store Bygning. Alt omkring os, alt over os var et Ildhav. Vore Øjne blændedes af Ildens Glans; vore Øren bedøvedes af dens Knitren og Susen; rundt om

Alterets Fod opsteg en tyk og dræbende Røg. Den opsteg fra en Hob Afse — Præsterne, som havde staaet indenfor den hellige Kredss, vare faldne som Ofre ved Foden af deres eget Alter. Flammerne havde grebet dem, og de brændtes levende. I denne Sildhule hørtes nu ingen Lyd uden den, som det rasende Element, der havde bemægtiget sig alt, frembragte. Alle vare forstummede af Forsærdelse. Konge, Præst, Kriger — alle bævede i deres Indre af Skræk og Gru, alle bleve slagne med Frygt for Dødens Vælde.

Endnu en Gang opløstede jeg mine Øjne fra Gulvet og saa efter Ophavsmaendene til vor Ulykke. De stode ubevægelige, usvedne og uforfærdede. Endog deres Sølvlokker bevægedes ikke af Hvirvelbinden, som slyngede Flammen med vmodstaaelig Hæftighed igennem Templet. Da saa jeg atter Staven blive løftet. Tordenen rullede, Murene rystede, Luerne tiltog og udbredte sig med tifold Raseri rundt om Væggene, og — kunde jeg tro mine egne bedragelige Sanser! — selve Murene vrinlede af de hæsligste Skabninger. Ethvert Billede bevægede sig og dirrede; de utallige Krybdyr, som det havde krævet Aarhundreders Arbejde at faa udhugget i Granitblokkene, bleve bejjælede af Liv.*) Frøen, Firbenet, Øglen, Skorpionen, Tudsjen og ethvert væmmeligt Kryb, Slimdyr, Dyr med Finner, Dyr med Kløer, Tusindbenet, giftige og stinkende — en umaadelig Mængde af alle disse Naturens frygtelige Frembringelser, som den ellers af Barmhertighed skjuler i Vandenes Dyb — alle kom frem for Dagens Lys, alle voksede til en Størrelse, som i sig selv vilde være nok til at indjage Skræk og Forsærdelse, alle i vanhellig Virkelighed sværmende, snoende, surrende og hængende deres hæslige Skikkelser rundt omkring. Næseborene vendte sig bort, Øjet skjulte sig i sin Hulning, Berørelsen fremfaldte en Gysen gennem alle Lemmer, og Hjertet henslygnede ved dette Syn. Fremdeles vedblev de at strømme ned, som om selve Væggene forvandledes til levende Kryb; fremdeles faldt de, isprang de, regnede de ned fra enhver Plet af den uhyre Bygning. Forbandelsen med Krybdyr var kommen i fuldt Maal over dem, der tilbade disse væmmelige Skabninger.

Tilfidsst gav det frygtelige ved dette Skue os Styrke. Vi begav os fra Stedet. Kongen, der var udmattet, afkræftet og bedækket med Dødens Blegthed, gjorde en fortvivlet Anstrengelse for at slippe bort, for i det mindste at naa Dagens Lys, om end blot for at dø der. Jeg fulgte hans vaklende Skridt. Med ubeskrivelig Vanskelighed naaede vi tilfidsst Templets Udgang. Der aandede vi — men ikke mere. Alt foran os var Frygt og Flugt. Landet var, ligesom Templet, levende med væmmelige Dyr. Hvor som helst Foden fattedes, traadte den paa dem; hvorhen man end vendte Øjet, saa det kun hæslige Skikkelser. Ægypterne

*) Dette hentyder til de tre forfærlige Plager, omtalte i Bibelen, nemlig: Frøerne, Lusene og Insekterne. Se 2. Mosebog, 8. Kapitel.

faa med dobbelt Rædsel paa det onde, som anrettedes af de Skabninger, som de før havde opstillet paa deres Altene. Deres Mad, deres Drik og deres Leje — alt vrimlede af ækelt Knyb, der gjorde alle Ting væmmelige, modbydelige, utaalelige og til usigelig Pine for Sjælen og Sanserne. Men de vedbleve at forøges, saa at vi bleve overbøvmmede af dem. Vi knuste, brændte og nedgrov dem — alt forgæves. De syntes at regne ned fra Himmelen, at fødes af Støvet, overstrømmende os i Millionvis. Ethvert Træ, enhver Gren, ethvert Blad kastede dem ned, indtil Landet blev aldeles giftigt. Alle Forretninger ophørte, og Menneffene forbandede i deres bitre Dødsqualer den Dag, de bleve fødte.

Nye Onder forestod. Vore Grænse-Ryttere kom ansættende med Krigsefterretninger. Araber-Høvdingerne nægtede at betale Tribut; de havde sendt et Banner rundt til alle Ismaels Slægter i Ørken, og hele Strækninger fra Damastus til Belusium stod under Baaben som paa et Bud fra vor onde Genius. Ulykkerne, som havde ramt Egypterne, ansporede dem til Oprør, og Oprøret var lige ved at følges af Sjendens Angreb. Jeg blev derpaa kaldet ind til Monarken til det Raad, som afholdtes i Nødens Øjeblik. Kongen forlangte mit Raad. Det blev tydelig givet. Dadlende den svage Politik, der havde trukket vore Armeer fra Grænserne for at udtømme deres Tapperhed i at bevogte Slaverne, tilraadede jeg øjeblikkeligen at handle med Eftertryk. Jeg erklærede, at Krig maatte mødes med Krig, Oprør med hurtig Straf, og at, hvis Ismaeliterne ikke bragte den kongelige Tribut med deres egne Hænder, maatte den søges i Afsen af deres Telte. Alle bifaldt dette Raad, og Farao udnævnte mig paa Stedet til Kommandør over alle Mizraims Armeer, idet han slyngede sin egen gyldne Sværdkæde om min Hals og lod mig iføre den linneede Vresdragt.

Jeg frydede mig over denne Lykke. Memphis' Pragt var mig frygtelig; vilde Drømme plagede mig, og endnu vildere Tanker overvældede mig i vaagen Tilstand. Jeg havde begyndt at nære en stærk Tvivl om Visdommen af den Gudsdyrkelsesmaade, der var lige saa gammel som Troens Oprettelse. Uvilkaarlig spurgte jeg mig selv: Kunde Egyptens Guder opgives for Landets Plagere? Kunde den Magt, der forhaaner hine Guder, gives uden af en Gud, der er mægtigere og højere end dem? Eller kunde denne højere Gud, denne Elementernes Behersker, denne Ringeagter af Egyptens Stolthed og Herlighed, være paa Uretfærdighedens Side? Disse Følelser gennemfør med Hurtighed mit Sind. Krigsproklamationen var for mig i hint Øjeblik som Lyden af en sprudlende Vandbælt for den rejsende i Ørkenen. Feberen i min Sjæl martrede mig ikke mere. Jeg iførte mig min Rustning, tog min Lans i Haanden og marcherede fra Memphis i Spidsen for de

Tropper, som vare bestykkede til at bære det mægtige Ægyptens Dragebannere til Verdens yderste Enden.

Vi gjorde hurtige Marscher langs Havkysten ved Ørkenen for at møde Ismaels oprørske Sønner, førend en Hov af deres Kameler kunde besmitte Ægyptens hellige Kyfter. Jeg følte en Krigers hele Stolthed, da jeg fra Højderne overskuede de uendelige Kolonner af Stridsvogne, Heste og Lansdragere, der bevægede sig mellem de stejle Høje og bjergfulde Dale, som begrænsede det evigt bølgende Hav. Men da vi betraadte selve Ørkenen, da vi saa det ubegrænsede Øde udbredt foran os uden Vej eller Sti, uden Træ eller Urte, uden Flod eller Bæk, faldt Modet i vort indre, og vi følte, at i et Menneffes Storhed er der dog Svaghed ligesom hos Sandet, der omtumles af Hvirvelvindene. Af Fjender saa vi ingen uden den uovervindeligste af alle Fjender, Ørkenen — Jordbunden, paa hvilken vi stode, der var ligesom Gulvet i en Dvænning, og Solen, som mod os udflyngede sine fine Straaler, der vare som brændende Pile. Hvad var Menneffet i Kamp mod disse Fjender? Vore Heste døde af Udmattelse; vore Vogne efterlodes sønderbrudte i Ørkenen, og den hede Vind gennemtrængte os til Benene, afkræftede den stærkes Nerver og nedsløg den kækkes Mod. Efter flere Maaneders frugtesløs Søgen efter de omstrejfende Arabere, som det var lige saa umuligt at naa som Himmelens Skyer, gav jeg Befaling til atter at vende vore Fjed mod Ægyptens Land. Saa nedbrudte og afkræftede, som de vare, indgav denne Befaling dog Soldaterne nyt Liv. De jubeledede ved Tanken om hin velbehagelige Hvile, som Sjælen higer efter i et tørt og øde Land; selv de feigeste blandt vore Tusinder ihukom Nilens rene, forfriskende Vand, de skyggesfulde Blomster-Lysthuse, Oliventræerne paa Nilens Bredder og de yndige Aftener, da alt under Vinrankerne i den spale Luft var Musik og Fred i Naturens stille Skød.

Ved Solnedgang den tredje Dag havde Armeen naaet Toppen af de Bjerger, som omgive Nildalen. Med den Begærlighed og Bellyst, der besjæler den udmattede og hungrige ved Udsigten til snarlig at nyde Overflod, stirrede vi paa hin uhyre Udstrækning af Naturens rigeste Frembringelser og Menneffets Arbejde og paa Floden, der glinsede ligesom en umaadelig stor Slange med Sommerens Farver i den nedgaaende Sols Straaler. Lystskove, Haver og Paladser; Pyramidernes imponerende Skønhed, der belystes af den nedgaaende Sol og saa ud som uhyre Piller af skinnende Guld; den skønne Nil, alles Stolthed, som flød i Midten af det uforlignelige Landskab lig en mægtig Aare af smeltet Sølvs — alt laa udbredt foran os i et henrivende Lys. I en almindelig Triumf sang vi Lovsange til Ægyptens Sktysguder, oprejste Altre af de ujævne Stene paa Bjergtoppene og lagde os efter flere Timers Jubel ned for at sove, indtil Morgenen skulde byde os at staa op og drage ind i Rigdommens Land. Da var det, jeg af Bønderne

paa Højene første Gang hørte om den lange Række af Ulykker, hvormed de hebraiske Lederes Brede havde hjemløst Landet. *)

Men medens disse Plager gik over Landet, havde jeg været i Orkenen, og lykkelig følte jeg mig nu ved de besværlige Dage og vaagne Nætter, den brændende Vind og det glødende Sand, som havde holdt mig fjernet fra saadanne Rædsler. Men hvor kunde man se Spor af dem nu? Som om et højere Væsens Haand havde været udstrakt over Ægypten og udsaaet Frugtbarhed paa det som Opveksning for dets Lidelser — alt havde nu et yppigere Udseende end nogen Sinde før.

Mit Sind foruroligedes ikke desto mindre af mange Tanker, og med min Lanse i Haanden forlod jeg Teltet og spadserede i Maanestinet, som var udbredt over Højene og badede min slumrende Armees Telte i sit skønne Lys. Jeg havde aldrig set et saa herligt Syn. Himlen var ligesom et Tæppe af Skovens Blade, der var indvirket med funkende Diamanter; Maanen spredte sit milde Lys; hele Skabningen syntes at have antaget et himmelsk Præg. Det forekom mig, som om den grove Materie pludseligen var bleven lutret og forvandlet til Lys og Liv. Det var en Nat, i hvilken en uimodstaaelig Følelse af højere Væsners Nærværelse paatvang sig Sindet. Overvældet af Urefrygt kastede jeg mig ned paa Marken og opsendte en ydmyg Bøn til den store, usynlige Herre, ved hvem hele den forunderlige Verden opholdes, om at lede mig ind i hans Kundskab og, hvis Ægyptens Guder vare guddommelige, at gøre mig til deres uroffelige Dyrker, men hvis der gaves en anden, mægtigere end dem — en anden, som ikke havde Skikkelse af en skabt Ting — en anden, som ikke skulde dyrkes ved vore Baal eller ved at knæle for ham i vore Templer, eller som ikke kunde vindes ved de sørgelige og frygtelige Dringer af Mennesker, **) som Ægypterne saa længe have ofret til deres Hænders Gerninger — da at lade mig kende Sandheden, saa at en Afgud ikke længere skulde modtage min Hyldest, men at jeg da kunde bøje min Aand for Himmelens Aand.

Da jeg atter oplod mine Dine, var der sket en mærkelig Forandring. Maanen var bedækket med en blodrød Farve, Stjernerne vare uddøde, alt hernede var mørkt som Graven. Jeg saa mig omkring; min Armé befandt sig i en aldeles følesløs Tilstand, som om Gud i en eller anden Hensigt havde begravet den i Søvnens Dyb; jeg var alene vaagen, og rædsomt vare mine Sanser spændte i Forventning. Det var omtrent Midnat. I hint Øjeblik hørtes fra Himmelen et stærkt Skrald, som Lyden af tusinde Basuner. Det efterfulgtes af en Larm, som naar en

*) Dette hentyder til Pestilensen paa Kvæget, Bylderne, Haglen og Mørket. De ægyptiske Armeer maa derfor have været over fire Maaneder i Orkenen, da der var en Maanedes Mellemrum mellem hver Plage.

**) De Dringer, som her hentydes til, vare til Afguden Molech, for hvem Børn brændtes. Se 3. Mojsesbog 18, 21; 20, 2.

frygtelig Armé angriber. Himmelen aabnede sig og frembød et Syn af Flammer, der antog Skikkelse af Heste og Ryttere, Stridsvogne og Styrere. En Masse levende Ild strømmede ned over Ægypten. Ledende alle, og strækkelig isjesaldende blandt alle, var en Skikkelse, hvis kæmpe-mæssige Binger syntes at udstrække sig fra den ene Ende af Horizonten til den anden. Bedbærende Regn af Lynpile strømmede ned, efter som Dødelæggeren gik frem, og et Sværd, ligesom en vred Komet, bevægede sig og flammede foran ham og naaede lige til Himmelen.

Midt under alle disse Rædsler i Luften tilbageholdtes jeg til Jorden; den havde ogsaa sine Rædsler i denne Hævnens Nat. Et Skrig, som om alle menneskelige Hjerters Smerte og et tilintetgjort Folks hele Lidelse forenet kunne strømme ind i Døret paa en Gang, naaede mig. Jeg stuede ned over Ægyptens udstrakte Dale — alt var der i den gyseligste Forfærdelse i vild øjeblikkelig Forvirring. Skarer jog vildt igennem Stæderne med Fakler i Hænderne, som om de søgte efter hverandre. Fra Paladser, Huse, Landsteder og Templer strømmede Beboerne ud, og alle vare fulde af en stor, dyb Smerte og hjerteskærende Jammer. I hin Nat ihjelsloges alle Førstefødte i Ægypten. I hvert Hus, paa hvert Sted, hvor der fandtes Mennesker eller Dyr, var der en Død. *) Den Førstefødte til Ægyptens herlige Trone, den formentlige Arving til den Mægtige, Arvingen til sin foragtede Faders Armod, den Førstefødte i Fængslet — alle ramtes ens. De Førstefødte af Dyrene ligeledes, Kvæget paa Marken, Faarene i deres Fjeld, Kobbdyrene i Skoven, Fuglene i Lunden — alt faldt og laa som kolde Lig. Døden havde krævet som sin universale Tribut den Førstefødte af ethvert Slags i Landet.

(Fortsættes)

*) Se 2. Mose Bog 11, 4.

„Scandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementpris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

I n d h o l d.

En ny Uddeling af Evangeliet... 97 De to Verden... 103 Red. Bem: Sabbat-Spørgsmaalet 104		Ankomst..... 106 Bestikkelser 106 Afsløsning 106 Israeliternes Udgang af Ægypten 107
---	--	---

København, 1902.

Udgivet og forlagt af **A. L. Stanchy**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trakt hos F. E. Bording (B. Peterjen).